

יהלומי פז על ראש מלך המשיח

באותו מגדל שעולה בין אלו המגדלים, עומד אור אחד בצורה ספר תורה, כאשר באה אותה צפור נוטלת אותו מגדל ממקומו. שלוש מאות פתחים שם, בפתח האמצעי עומד אור זה הדיוקן של הספר תורה, בו עתיד מלך ישראל לקרוא בפרשת "ויקהל" וזה יהיה מלך המשיח ולא אחר, ובאותו ספר תורה של אותו אור, אהה חסיד קדוש, זכאי הוא שמפיו ישמעו קול נעימת דבריו, ומאלו דברים סתומים שמפרש בתורה. בכל ראשי חודשים ושבתות ומועדים וזמנים, כאשר רוצים כל בני הישיבות לעלות למעלה לתוך ישיבת הרקיע, אז כולם מתאספים אצל המלך המשיח והוא מפרש דברים, ומתוך מתק דבריו ברצון העולים.

כל העשרה דברים גנוזים לך מאלו דברים שהוא פירש ליום השאלות שלך. כאשר עומד אותו מגדל באמצע העזרה, והפתח הזה נפתח, פותחים אלו מלאכים פיהם ופורשים כנפיהם, ומאיר אור עליון על אותו פתח, ואותו ספר תורה פתוח, ואותם המלאכים פותחים ואומרים את הפסוק מתוך ספר תהילים: **"מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם"**.

ואז סוגרים את הפתחים וגוללים את ספר התורה.

מי ראה אור ההארה של אותו ספר תורה, שכולו אור המאיר. והאותיות שלו שלהבות של אש מארבע גוונים שהם של העולם העליון, כולם בולטים ונוצצים, אין מי שיכול לעמוד בהם זולת מלך המשיח. ואז נסגר פתח זה, והכרובים (מלאכים) שוככים, ואותו מגדל פורח ועומד במקומו בין שאר המגדלים. ובאותו פתח האמצע יש עטרת פז עליונה ויקרה, גנוזה שלא נראית עכשיו, מגולפת מחוקקת בכל מיני אבנים יקרות, ומזומנת להיות על ראש המלך המשיח כאשר עולה באותו מגדל, ושני נשרים זה מצד זה וזה מצד זה לוקחים אותה בידיהם. וכאשר עולה מלך המשיח ניתקנים נשרים ונוטלים עטרה זו. ובו בשעה שיתחיל לקרוא, יפתח פתח אחר, ומשם תצא אותה יונה ששלח נח בימי המבול, וזה כמו שכתוב בתורתנו הקדושה בספר בראשית בפרשת נח: **"ישלח את היונה"**, היונה אותה הידועה, ולא

דיברו בה ראשונים ולא ידעו מה היא, אלא מכאן יצאה ועשתה שליחות.

ובשעה שכתוב ולא יספה שוב אליו עוד, לא ידע בן אדם לאן הלכה, והיא שבה למקום ונגנזה בפתח זה, והיא תיטול עטרה בפיה ותשים על ראש מלך המשיח נוגעת ולא נוגעת, ואז כמו שכתוב בספר תהילים: **"תשית לראשו עטרת פז"**.

וכיון שיקרא מלך המשיח בספר תורה, יקומו שני נשרים זה מכאן וזה מכאן, והיונה מנמיכה, ומלך המשיח יורד ועטרה על ראשו עד דרגה אחרונה. ושני נשרים פורחים למעלה על ראשו, והיונה שבה ועטרה בפיה, ויקבלו אותה שני הנשרים. **"הזוהר הקדוש"**

**פרק קדוש זה מיוחד ותפילה לרפואה מהירה
בזכותו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי**

ליעקב בן רבקה

"המאור הקדוש"

בפרשת שלח לך כתוב: "ויבואו עַד נֹזֶל אֶשְׁכּוֹל ויכרתו משֶׁם זְמוּרָה ואֶשְׁכּוֹל עֲנָבִים אֶזֶד וישָׂאוּהוּ במוֹט בְּשָׁנִים וּמִן הַרִימוֹנִים וּמִן הַתְּאֵנִים". רבי יהודה פתח בפסוק של הנביא ישעיהו: "כה אמר ה-א-ל ה' בורא השמים ונוטיהם רוקע הארץ וצאצאיה נותן נשמה לעם עליה ורוח להולכים בה". כמה יש להם לבני האדם להסתכל בעבודת הקדוש ברוך הוא, כמה יש להם להסתכל בדברי התורה, שכל מי שעוסק בתורה כאילו מקריב כל קרבנות העולם לפני הקדוש ברוך הוא. ולא עוד, אלא שהקדוש ברוך הוא מכפר לו על כל חטאיו ומכינים לו כמה כסאות לעולם הבא.

רבי יהודה היה הולך בדרך עם רבי אבא. שאל אותו, אמר דבר אחד אני רוצה לשאול, כיוון שידע הקדוש ברוך הוא שעתיד הבן אדם לחטוא לפניו ולגזור לו מיתה, מדוע ברא אותו? שהרי התורה הייתה שני אלפים שנים עד שלא נברא העולם, וכתוב בה בספר במדבר: "אדם כי ימות באוהל". מה צריך הקדוש ברוך הוא את הבן אדם בעולם הזה? שאפילו אם הוא עוסק בתורה יום ולילה וימות, ואם לא עוסק בתורה גם ימות, הכול בדרך אחד, זולת הבדלת אותו עולם, כמו שאמר שלמה המלך במגילת קהלת: "כטוב כחוטא".

התורה כולה סתומה וגלויה, ושמו הקדוש סתום וגלוי, כמו שכתוב בספר דברים: "הַנְּסִתְרוּת לַה' אֱלֹהֵינוּ וְהַנְּגַלּוּת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ". הנגלות לנו, שיש לנו רשות לשאול ולעיין ולהסתכל בהם ולדעת בהם. אבל הנסתרות לה' אלוקינו, שלו הם ולו ראויים, שמי יכול לדעת ולהשיג דעתו הסתומה, וכל שכן לשאול.

בוא וראה, אין רשות לבני העולם לומר דברים סתומים ולפרש אותם, זולת המאור הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שהרי הקדוש ברוך הוא הסכים על ידיו, ומפני שהדור שלו מצוין הוא למעלה ולמטה, ועל כן דברים נאמרו בגלוי על ידיו. ולא יהיה דור כדור זה שהוא שורה בתוכו עד שיבוא מלך המשיח.

"הזהר הקדוש"

ברכה לשערי רפואה מהרה: לאברהם בן פנינה

ברכה לשערי פרנסה טובה: לאברהם בן מנחם

"כוח של דיבור"

והעיקר לזכות לעולם הבא זה בשמירת פיו, כי הפה הוא קודש קודשים. עוון לשון הרע כאשר אדם מספר בגנות חברו, מדבר דברים רעים על חברו או על כל אדם מישראל ומשתמש בלשונו לרעה. יש לדעת כי לשון הרע היא על אמת. כאשר פרטי הסיפור הם אמת - זה לשון הרע. וגם כאשר לא נגרם בדיבור הרע נזק לאותו אדם, אסור לדבר ולשמוע לשון - הרע.

לדוגמא: כשראובן נפגש עם מנשה ואמר לו: אתה יודע שזבולון לא נותן צדקה לעניים. אפילו שראובן אמר את האמת על זבולון נחשב לו שדיבר לשון - הרע על חברו. והמדבר לשון הרע אין תפילתו מתקבלת לפני הקדוש ברוך הוא שהרי נתעורר עליה רוח טמא. אמר רב חמא בן רב חנינא, כל מי שהוא מדבר עם חברו ואוכל ושותה עימו ומדבר עליו לשון - הרע, הקדוש ברוך הוא קוראו "רע".

וכל מי ששומר את פיו ולשונו מלדבר דיבורים אסורים הוא מתקן ומקדש על ידי זה את כוח הדיבור, וכל הדיבורים שידבר אחר כך בתורה ובתפילה יעלה למקור שורשו למעלה. בדברי הקדושה, התורה והתפילה שהאדם מדבר פה, בזה העולם לפני ה' יתברך נבראים למעלה עולמות ומלאכים קדושים. ויהיו אחר כך מליצים ופרקליטים עבור נשמתו.

אבל אם הוא פוגם ומטמא חס - ושלום את כוח הדיבור שלו על ידי לשון - הרע ורכילות וליצנות ושקר ולא יעשה תשובה ואחר כך ידבר בפיו דברי תורה ותפילה איזה כוח יש בהן להמשיך על התורה והתפילה ההיא הקדושה העליונה, אחרי שפיו ושפתיו הם פגומים וטמאים, וגם כל עת ששומר את עצמו, זוכה לידי מעלה גדולה בגן - עדן כמו שכתב הגאון רבנו אליהו בשם המדרש: "שעל כל רגע ורגע שאדם חוסם - פיו, זוכה לאור הגנוז שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער".

"זוהר הקדוש"

ברכה גדולה והצלחה לחיים טובים וארוכים

לשרון בובליל

ולכל בני משפחתו

"אותיות מרוקמות באש לבנה זהב"

מאלו בשמים עתידים לעתיד לבוא להקטיר בכל יום קטורת לפני המלך הקדוש, שלא יהיו מכתישת בני אדם. אלו בשמים לא ידוע עיקר שלהם וממה הם, אלא מאלו עמודים נופלים שם.

שני נשרים בכל עמוד ועמוד מתנוצצים מתלהטים בכל הגוונים, שבע מאות נשרים הם פורחים אלו כאן ואלו כאן בגלגול העמודים. וכאשר מסתובבים לא יכולים עיניים להסתכל מקום שבהם. שלוש אותיות בולטות ופורחות מפה זה לפה זה. בגלגלו העמודים ונשרים. כל אלו אותיות מרוקמות באש לבנה זהב וירוק. שני אלפים ומאה מנורות תלויות בין אלו עמודים, ושני אלפים ומאה נרות בכל מנורה ומנורה דולקים ביום, ובלילה דועכים על צער ישראל. וכאשר בא הבוקר נדלקים כולם מעצמם. בעוד שהיו יושבים, אמרו הרי העריב הלילה.

אמר לו לרבי שמעון בר יוחאי, אהה חסיד קדוש אור העולם, קח פנקס של אוצר זו, וקח נר וכתוב דברים אלו, שהרי מגיע זמן שלנו לפקוד כל אחד ואחד לתוך קברו. עד חצי לילה שהקדוש ברוך הוא נכנס לתוך הגן להשתעשע עם הצדיקים, ואז כל אחד ואחד פורח לשם. ולמחר נהיה אצלך, הואיל ונתנו לנו רשות להשלים הדורון אשר משלחים לך. ואז פרחו. בכה רבי שמעון וגעה, ואמר את הפסוק מתוך ספר משלי: **"איילת אהבים ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת באהבתה תשגה תמיד"**. תורה תורה אור כל עולמות, כמה ימים ונחלים ומקורות ומעיינות מתפשטים ממך לכל צד, ממך הכול, עליך עומדים עליונים ותחתונים, אור עליון ממך יוצא. תורה תורה מה אומר לגבך, אילת אהבים את ויעלת חן, מעלה ומטה אהובים שלך, ומי יזכה לינוק ממך. כיאות, תורה תורה שעשועי אדונך, מי יכול לגלות ולומר סתרים וגנוזים שלך. בכה והכניס ראשו ברכיו ונשק לעפר.

"זוהר הקדוש"

לעילוי נשמת:

יעל ז'וסלין לנגפורד בת סוליקה פריחה ז"ל

"איה מקום כבודו"

אבל בוא וראה, כתוב בפרשת בראשית: "ויברא אלוקים את האדם בצלמו בצלם אלוקים ברא אותו". סוד הדבר, שלושה עולמות יש לו להקדוש ברוך הוא שהוא גנוז בתוכם.

עולם ראשון, אותו עליון מכוסה של הכל, שלא מסתכל בו ולא נודע בו זולת הוא, שהוא גנוז בתוכו.

עולם שני שהוא קשור באותו שלמעלה, וזה הוא שהקדוש ברוך הוא ניכר ממנו וזה כמו שכתוב בספר תהילים: "פתחו לי שערי צדק", זה השער לה. וזה עולם השני.

עולם שלישי אותו עולם תחתון מהם, שנמצא בו פירוד, וזה הוא העולם שמלאכים עליונים שורים בתוכו, והקדוש ברוך הוא נמצא בו ולא נמצא בו עכשיו, כאשר רוצים להסתכל ולדעת אותו מסתלק מהם ולא רואים, עד שכולם שואלים: "איה מקום כבודו" ועוד שואלים "וברוך כבוד ה' ממקומו". וזה הוא עולם שלא נמצא בו תדיר. כמו כן בצלם אלוקים עשה את האדם, אז יש לו שלושה עולמות. עולם ראשון זה העולם שנקרא הפירוד, ובן אדם נמצא בו ולא נמצא, כאשר רוצים להסתכל בו, מסתלק מהם ולא נראה. עולם שני, עולם שהוא קשור באותו עולם עליון, וזה הוא גן עדן אשר בארץ, שזה הוא קשור בעולם אחר עליון. עולם שלישי, עולם עליון מכוסה גנוז וסתום, שאין מי שידע אותו. וזה אמר ישעיהו: "עין לא ראתה אלוקים זולתך יעשה למחכה לו

"זוהר הקדוש"

"האבא והמלך של עם ישראל"

פתח ואמר את הפסוק כמו שכתוב בתורתנו הקדושה בספר דברים בפרשת ואתחנן: "כי גוי גדול אשר לו אלוקים קרובים אליו כה' אלוקינו בכל קראנו אליו". בוא וראה, כמה הם מאוד חביבים עם ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שאין לך שום עם ולשון בכל העמים (גויים) שהם עובדי זרה בכל העולם שיש לו אלוה שהוא ישמע אותם, כמו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שהוא מוכן תמיד לקבל את תפילותיהם וכל בקשותיכם בכל שעה ובכל רגע שנצרך להם.

ולשמוע את התפילה שעם ישראל מבקשים ממלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, וזאת מפני אותה הדרגה שלהם ואבא של עם ישראל.

"הזוהר הקדוש"

**פרק קדוש זה מיוחד ותפילה לרפואה מהירה
בזכותו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי
לקמי תורג'מן בת שמחה**

בזמן החורבן, היה רבן יוחנן בן זכאי קרוב לגיל 120. והוא למד אישית אצל הלל ושמאי כאחד. רבן יוחנן אשר חי 120 שנים של פעילות, ובלט בהליכתו בדרכי הצניעות של רבותיו. וזאת חרף יוקרתו העצומה כאדם נערץ ביותר של אומתו ואפילו ע"י הגויים. והמימרה אותה נהג לשנן: "אם למדת תורה הרבה, אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת". ולעולם לא שח שיחת חולין. ואף פעם הוא לא לן בבית המדרש ואפילו תנומה קצרה. ואף אחד לא מצאו יושב בטל אלא תמיד משנן את לימודו. ומעולם לא אמר דבר שלא שמע מרבותיו, ואף פעם לא אמר "זמן לעזוב את בית המדרש" חוץ מערב פסח וער יום הכיפורים. בקיאותו הקיפה את כל התורה, מקרא, משנה, גמרא, מוסר, חישובים מתמטיים ואסטרונומיים, ידיעת סודות התורה מכל הסוגים. ארבעים שנה העביר במציאת לחמו, ארבעים שנה למד, וארבעים שנה לימד. תמשת תלמידיו היו: רבי אליעזר בן הורקנוס, רבי יהושע בן חנניה, רבי יוסי הכהן, רבי שמעון בן נתנאל ורבי אליעזר בן ערך. היו לו אומנם אלפי תלמידים והיה יושב בצילו של ההיכל ודורש כל היום כולו. זמן רב לפני החורבן, היו רבי אליעזר ורבי יהושע בן חנניה לראשי ישיבת בלוד שבה הפך רבי עקיבא תלמיד ידוע בימי בית המקדש. ומשך 40 שנות חייו האחרונות של רבן יוחנן בן זכאי, הנהיג את האומה כגדול התורה וכראש הסנהדרין.

ברכה לאריכות ימים: עמוס בובליל בן רחמים

נמצאנו מדברים בשתי בחינות: א. הרצון האלוקי הלא מוגבל. ב. הרצון האלוקי המוגבל. לבחינה הראשונה קוראים חכמי קבלה "רצון פשוט" או "אין סוף". ובחינה השנייה קוראים "ספירות", כלומר הבורא ברא את העולם מוגבל על ידי רצונו המוגבל או ע"י הספירות. נושא הספירות הוא העיקרי ב"תורת הקבלה" אך בשלב זה נאמר, שהספירות הן חלקי הרצון המוגבל. פירוש הדברים: בריאת העולם הוא גילוי הרצון האלוקי לברוא את העולם. רצה הבורא לברוא עולם חסר כדי שבני האדם בעלי בחירה יתקנו את החיסרון הזה בעבודת הבורא שלהם. אם היה בורא את העולם ב"כל יכולתו" היה העולם מושלם ולא היה מקום לעבודת האלוקים, לכן גילה הבורא רק חלק מיכולתו. במילים אחרות, הבורא גילה רק את רצונו יכולתו המוגבלים. בכך רצה הבורא לגלות את רצונו בשלבים גילוי אחר גילוי והספירות הן הכוחות, שבהם ברא הבורא את העולמות, והם גילוי רצונו. נסכם ונאמר שעשר הספירות הן חלקי הרצון המוגבל, שבהן ברא עולם מוגבל ולא שלם. "הזוהר הקדוש" קורא לרצון הפשוט "רצון כל הרצונות", המקור והשורש, שממנו עתידים להתגלות כל הרצונות לפרטיהם ופרטי פרטיהם. הרצון הפשוט - האין סוף הוא השורש לכל מה שנתהווה בעבר, מתהווה בהווה ויתהווה בעתיד. במילים פשוטות, האין סוף כולל בתוכו את המציאות כולה. "ואסור לנגוע בקבלה"

ברכה לאריכות ימים: רינה בובליל בת נסריה

פינת המוסר

והשבוע: "שערי דמעות"

הדאגה והיגון בחיים הם מכלים את הלב והם חולי הגוף, הדאגה הרעה בכל הדאגות היא - שירדוף אחר העבירות, ובעת שלא ימצא כל חפץ בו ליבו, אז הוא דואג ומצטער, כי כל הדואג ומצטער על העולם הזה, הוא רחוק מאוד מן התורה והמצוות והתפילה. לכן יחוש מאוד לתקן את המידה הזאת, ולהסיר אותה ממנו. ואין צורך להאריך ברעתה, כי כל הטובות הבאות מן השמחה הן היפוך בדאגה. דע, כי מדרגות התשובה, הכול לפי עוצם היגון, כי היגון הוא בא מטוהר הנפש, והיא הנשמה העליונה, והיא נרצתה בזה יותר מאשר תרצה ברוב ייסורי הגוף ומכאוביו. ועל כן מקובל היגון לפני הקדוש ברוך הוא יתברך. ועוד הדמעות באות מן היגון והדאגה וזה כמו שכתוב בספר תהילים: "שערי דמעות לא ננעלו", ועוד אמר דוד המלך: "שמעה תפילתי ה' ושוועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש". הדאגה מועלת לעם כמו שכתוב בתורתנו הקדושה בספר יין התורה, שיחזור אליה תמיד. ועוד גם הדאגה היא מועלת שלא יריב עם בני האדם בחינם, כי ידאג פן ישיגהו מן המחלוקת. אך בלילה, כשאדם קם ללמוד, לא יירא משדים מלקום ממיטתו, ויחשוב, ויבטח בהקדוש ברוך הוא, ויקום ולא יפחד. ואם יש לו מזל טוב ושלווה, ידאג שמא יאכל בעולם הזה את העולם הבא. ואם הוא עני מיוסר בייסורים, ידאג שמא העוני והייסורים הם פרי עוונותיו, והקרן קימת לעולם הבא.

ברכה לזיווג מהרה: לאירנה בת יעל

רפואת הרמב"ם

והשבוע: "בריאות האוכל"

כדי שתעמוד בבריאות ולא תחלה - והוא לא יעשה בגופו ולא ישים מחשבתו בהתעמלות, אשר היא העיקר הגדול בהתמדת הבריאות ובדחיית רוב החולאים. כי ההתנועעות וההתעמלות מבעירה את החום הטבעי באדם, ואפילו יהיה המאכל בתכלית טוב האיכות ושווי הכמות, ההתנועעות והתעמלות תכלה אותם. ומדרכי הנהגת הבריאות, שלא יכניס מאכל על מאכל ולא יאכל אלא אם הוא רעב, ולא ישתה אלא אם הוא צמא. ומדרכי הנהגת הבריאות גם כן השתדלות באיכות המאכל כי הוא הכרחי מאוד. ולפי המאכלים הנהוגים אצלנו הנמצאים הרבה, אביא מהם כללים מועילים. כי המאכלים הטובים להנהגת הבריאות הם: לחם חיטה, ובשר הגדי והכבש (בן שנה) ובשר התרנגולת, היונים והתורים, חלמון ביצת התרנגולת. הלחם שיהיה מחיטה שנתבשלה בכל צורכה, ושלא יהיה הלחם מסולת נקייה, וזה הלחם המתוקן והטוב שבמאכלים. ואלו מיני הבשר כולם טבע אחד, ואינם משובחים בשווה. אבל הטוב שבמיני הבשר הם אלה שהולכים על ארבע, והוא בשר הצאן שהוא בן שנתו, והטוב בבשרו הוא החלק הקדמי, ומה שמחובר לעצם. וכל מה שבבטן הוא רע. והשומן כולו רע. והדבש מזון טוב לזקנים, ורע לבחורים, וכל שכן למי שמזגו חם. והדגים רובם מזונם רע, ואולם הדג קטן גוף אשר בשרו לבן ואשר בשרו קשה והוא מהים או מהנהר הם אינם מזון רע, אבל ימעט ממנו.

ברכה לזיווג מהרה: לקטי בת יעל

הרמב"ם פרק ג' רבי משה בן מימון

פינת
הזהב

אביו של הרמב"ם, רבי מימון השפיע רבות על הגותו. וכן מורו המובהק של רבי מימון היה רבי יוסף אבן מיגאש שנולד בספרד בשנת ד'תתל"ז והיה תלמידו של רבי יצחק אלפסי הרי"ף 14 שנה ולאחר מותו של הרי"ף ירש את הישיבה עד מותו. ועליו אמר תלמידו רבי מימון על מורו: "למי שיסתכל בדבריו ועומק שכלו בעיון עד אשר כמעט נאמר בו" וכמוהו לא היה לפניו מלך כמנהגו ובדרכו כמו כן גם רבו (של רבי יוסף מיגאש) רבי יצחק אלפסי הרי"ף. שנים רבות התפרנס הרמב"ם, ששימש כמנהיג הדתי של קהילת קהיר, מגלגול כספיו בידי אחיו דוד, שהיה בעל ספינה וסחר באבנים יקרות. אך לאחר טביעת אחיו דוד בתוך הים עם ספינתו, שדבר זה גרם לרמב"ם לאבלות גדולה, וכתוצאה מכך שכב הרמב"ם חולה למשך שנה שלמה. ואז נאלץ הרמב"ם לעסוק ביגע כפיו והפך לאחד מטובי הרופאים בקהיר. בשל מומחיותו הרבה ברפואה נאלץ הרמב"ם לשמש רופאו של הוויזר "אל אלפצ'ל" המשנה למלך בשנת (1185) וכתוצאה מכך בילה חלק ניכר מזמנו בארמון המלוכה.

הוא אף העניק מזור להמונים שצבאו על דלתותיו. הרמב"ם שימש כפוסק לקהילת היהודית ושמו יצא למרחוק ובכלל זה לכלל יהדות התפוצות ולקהילות תימן, שהושפעו מאוד מהאיגרת אשר כתב להם שכונה בשם "אגרת תימן". הרמב"ם היה אדריכל הגדול של ההלכה היהודית לדורותיה, ואומן התמצות והסדרנות.

בבחרותו כתב הרמב"ם בשפה "רבנית" (עברית מתובלת בארמית) בשלושה חיבורים. א. פרוש הלכות קשות שבכל התלמוד הבבלי ועל רוב המסכתות של התלמוד הבבלי. ב. הלכות הירושלמי ספר המלקט הלכות מתוך התלמוד הירושלמי בדומה לחיבורו של הריף על תלמוד הבבלי. ג. קונטרסים על הריף בסוגיות בודדות בתלמוד.

חיבורים אלו נכתבו כטיוטות, והרמב"ם לא הספיק להגיהם ולהוציאם לאור, ורובם אבדו ונותרו רק שרידים מהם. הרמב"ם כתב בתקופת נעוריו את החיבור הפילוסופי "מילות ההיגיון".

המשך בעמוד הבא

בגיל 23 בשנת ד'תתכ"א (1161) בהיותו במרוקו החל הרמב"ם בחיבור וחיבור מקיף על המשנה המפרשת בבהירות את מסקנות התלמוד באשר לפירושה ואף פוסק הלכה. חיבור זה נכתב בערבית, ובמשך שנות נדודיו של הרמב"ם ונחתם במצרים בשנת ד'תתקכ"ח (1168). תפארת גדולתו של הרמב"ם וגולת הכותרת של הגותו ההלכתית היא יצירתו "משנה תורה" או כפי שנקראה בפי רבים בשם "היד החזקה" (על שם י"ד 14 ספרים שבחיבור). משנה תורה כתב הרמב"ם משך עשר שנים מתחילת שנת ד'תתכ"ח (1167) עד שנת ד'תתקל"ז (1177) ומשנה זו הוסיף הרמב"ם לחיבורו את החלק האחרון של הלכות קידוש החודש.

ועוד שכלולו של החיבור נמשכו עוד מספר שנים, ולפי המסורת נסתיימו בחודש כסלו ד'תתקמ"א (1180), ואף כי משך כל חייו לא פסק הרמב"ם מלהגיה ולתקן את חיבורו. ועם יציאתו של הספר לאור, הועתק פעמים רבות מכתבי יד, ונכתבו בו שיבושים עם יציאת הדפוס בעולם. בימינו הודפסו כמה וכמה מהדורות שתוקנו על פי כתבי יד ודפוסים ישנים, (במיוחד מהדורות הרב יוסף קאפח) ובעיקר כתבי יד מתימן הנחשבים אמינים במיוחד. בחיבור זה המחולק לפי נושאים, קיבץ וסידר הרמב"ם את כל ההלכות שבתלמודים, לפי נושאים ותת נושאים, בעברית משנאית (לשון חכמים) צחה ומדויקת ובהירה.

מפעל אדיר שדורש לא רק ידע בכל התלמודים, אלא בעיקר הבנה מפליגה ויולת של ברירה והעיקר בתמצותו במילים ספורות. אף שבתחילה קמו עליו עוררים מבני דורו, ובעיקר בשל העובדה שלא כתב את מקורותיו לספרו כנוהג המקובל, הפך ספר זה להיות עמוד השדרה של ההלכה היהודית לדורותיה, ונלמד בכל תפוצות ישראל. ויש הלומדים שעור יומי בספר זה בשל היקפם העצום של הנושאים הכלולים בו הלכה, הגות, מעשה וחזון, והמתח ביניהם יחד עם האחדות והסדר המאפיינים אותו, והוא סוד קסמו של הספר אשר מפרשיו הישירים והעקיפים הדנים בהלכות הספר - עולה על אלפים רבים. זהו ספרו של הרמב"ם "היד החזקה".

המשך בשבוע הבא

לעילוי נשמת:

ברוך ענף בן יעקב וזימבול ז"ל

רבי אבא ואמר את הפסוק מספר תהילים: "לדוד ברכי נפשי את ה' וכול קרבי את שם קודשו". כמה יש לו לבן אדם להסתכל ולדעת בעבודת הקדוש ברוך הוא, שהרי בכל יום ויום כרוז יוצא ואומר שלמה המלך בספר משלי: "עד מתי פתאים תאהבו פתי". ועוד אמר הנביא ירמיהו: "שובו בנים שובבים ארפה משובותיכם", ואין מי שירכין אוזנו, והתורה הקדושה היא מכריזה לפנייהם ואין מי שישים לב אליה. בוא וראה, הבן אדם הולך בעולם הזה, והוא חושב ששלו הוא תדיר וישאר לדורי דורות, ובעוד שהוא הולך בעולם הזה נותנים אותו בקולר, בעוד שהוא יושב, דנים אותו בכנופיה עם שאר בני הדין. אם נמצא לו סנגור הרי ניצל מן הדין, וזה שאמר איוב: "אם יש עליו מלאך מליץ אחד מיני אלף להגיש לאדם יושרו ויחוננו ויאמר". מי הוא הסנגור? אלו מעשים כשרים שעומדים על האדם בשעת הנצרך לו. ואם לא תמצא עליו סנגוריה, הרי מתחייב מן הדין להסתלק מן העולם הזה. ובאתה שעה כאשר הוא שוכב בקולר המלך, בעוד שזוקף עיניו רואה שבאים אצלו שנים שכותבים עליו כל מה שעשה בעולם הזה, וכל מה שהוציא מן הפה, ונותן דין וחשבון על הכול, וכותבים לפניו כמו שאמר הנביא עמוס: "כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שחוו". והוא מודה עליהם.

מה הטעם? מפני שאותו מעשה שהוא עשה, עולה ועומד עליו להעיד בו, ועומדים להעיד עליו, וכולם יורדים ונרשמים לפניו ועומדים לפניו, ולא נעברים ממנו עד השעה שנידון בהם באותו עולם. בוא וראה, כל אלו דברים שעשה הבן אדם בעולם הזה, כולם מזומנים ועומדים להעיד בו ולא נאבדים ממנו, ובשעה שמוציאים אותו לקבר כולם מזומנים והולכים לפניו, ושלושה כרוזות מכריזים אחד לפניו ואחד מימינו ואחד משמאלו, ואמרים זה פלוני שמרד בקדוש ברוך הוא. מרד למעלה מרד למטה, מרד בתורה הקדושה ומרד במצוותיו. ראו מעשיו ראו דבריו וטוב לו שלא נברא. בעוד שמגיע אצל הקבר, כל המתים נרגזים ממקומם עליו, ואומרים אוי אוי שזה נקבר בתוכנו. מעשיו ודבריו מקדימים ונכנסים לקבר, ועומדים על אותו הגוף, ורוחו הולך ושט ומתאבל על הגוף. כיון שהאדם נטמן בבית הקברות, דומ"ה (המלאך הממונה על הקברים והמתים) מקדים עומד ויוצא, ותחת ידיו שלושה בתי דין אשר ממונים על דין הקבר, ושלושה שרביטי אש בידיהם, ודנים הרוח והגוף כאחד. אוי על אותו דין, ואוי על מעשיו. בשעה שהוא תפוס בקולר המלך, ונידון דינו ונשלם שלא נמצאת עליו סנגוריה, שוטר המלך יורד ועומד לפניו לרגליו וחרב אחד בידו.

המשך בעמוד הבא

לעילוי נשמת הצדקת: מרימה ברדה בת אלושה ז"ל

לעילוי נשמת: חיים ברדה בן חי ז"ל

מרים הבן אדם עיניו, ורואה כותלי הבית שלוהטים באש ממנו. ובינתיים רואה אותו לפניו וכולו מלא עיניים ולבושיו אש לוחטת לפני האדם. כך הוא ודאי, שהרי כמה בני אדם רואים מלאך ברחוב ועומדים לפניו, ושאר בני אדם לא רואים אותו. ואם תאמר שהרי כתוב בספר תהילים: "עושה מלאכיו רוחות". איך יכול להראות בארץ. אלא דבר זה הרי העמידוהו, שכיון שיורד המלאך לעולם הזה מתלבש בגוף, ונראה למי שנראה באותו לבוש שמתלבש בו. ואם לא, לא היה יכול לסבול אותו העולם ולהיראות. כל שכן זה שכל בני העולם צריכים לו. ושלוש טיפות בחרבו, וכיון שרואה אותו מזדעזע כל גופו, ורוחו וליבו לא שוכך, מפני שהוא מלך של כל הגוף, והרוח שלו הולכת בכל אברי הגוף ונפרדת מהם, כבן אדם שנפרד מחבירו ללכת למקום אחר. אז הוא אומר אוי על מה שעשה, ולא מועיל לו אלא הקדים רפואת התשובה עד שלא מגיעה אותה שעה. מפחד אותו הבן אדם ורוצה להיטמן ולא יכול. כיון שרואה שלא יכול, הוא פותח עיניו, ויש לו להסתכל בו ומסתכל בעיניים פקוחות. ואז הוא מוסר עצמו ונפשו. ואותה שעה זמן הדין הגדול שאדם נידון בו בעולם הזה. ואז הרוח הולך בכל אברי הגוף ונפרד מהם, ושט בכל האיברים ומזדעזע לכל הצדדים, וכל אברי הגוף כולם מזדעזעים. כאשר מגיע הרוח לכל אבר ואבר ונפרד ממנו, נופלת זיעה על אותו אבר, והרוח מסתלק ממנו. ומייד מת אותו אבר וכן כל האיברים. וכיון שמגיע הרוח לצאת, שהרי נפרד מכל הגוף, אז השכינה עומדת עליו ומייד פורחת מן הגוף. זכאי חלקו של מי שדבק בקדוש ברוך הוא, ואוי לאלו רשעים שרחוקים מן הקדוש ברוך הוא ולא נדבקים ממנה.

וכמה בתי דין עובר הבן אדם כאשר הוא עוזב את העולם הזה. אחד אותו דין של עליון שאמרנו כאשר יוצא הרוח מן הגוף. ואחד הדין כאשר מעשיו ודבריו הולכים לפניו וכרוזות מכריזים עליו. ואחד הדין כאשר נכנס לקבר. ואחד דין הקבר. ואחד דין התולעת. ואחד דין הגיהנום. ואחד דין הרוח שהולך ושט בעולם, ולא מוצא מקום עד שיושלמו מעשיו.

ודאי שבעה זמנים יחלפו עליו. משום כך צריך הבן אדם כאשר הוא נמצא בעולם הזה לירוא מהקדוש ברוך הוא, ולהתבונן הכול יום ויום במעשיו וישוב מהם ולהדבק עם מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוד מעלתו.

"זוהר הקדוש"

לעילוי נשמת: דוד מזרחי בו אהרו ז"ל

לעילוי נשמת: נעמי מזרחי בת חנה ז"ל

לעילוי נשמת: דינה הררי בת מרימה ז"ל

לעילוי נשמת: אורדה כהן בת מרימה ז"ל

זהו אוהלו של אחאב מלך ישראל, ואשתו הנוכריה "איזבל" בת מלך צידון עובדת אלילים ומרשעת גדולה. אולם משנשא אחאב מלך ישראל את איזבל הלכה וגדלה רשעותו עד לשמים, והוא הביא אל גבול ישראל גם עבודה זרה חדשה את "הבעל" אלוהי חמיו הגוי, אשר לכבודו היו מקריבים ושורפים העובדים לו את ילדיהם עצמם ובשרם.

ובכל יום הייתה איזבל שוקלת את בעלה וכמשקלו הייתה מקדישה זהב וכסף לעבות "הבעל". ממון לא היה חסר בבית המלך עשיר כקורח היה אחאב, ומלכים רבים השתעבדו לו והעלו לו מס. בקסמיה של איזבל ובחלקלקות לשונה הכניסה בליבו של אחאב ארס כפירה מפעפע, עד כי כשבוי היה בידי-לעשות את רצונה הרע. אחאב כפר באלוקי ישראל. גם שליחיו של אסא מלך יהודה וירושלים שהיה צדיק לא הצליחו להשפיע על אחאב.

לפני למעלה מחמש מאות שנה, קודם לכן נשמעו בבקעת הירדן תקיעות שופרותיהם של ישראל וחומותיה האדירות של העיר הסגורה והמבוצרת, יריחו קרסו ונפלו. ולמען יזכרו בני ישראל לדורות עולם הנס הגדול הזה. ואז השביע יהושע בן נון את העם "כי לא יקים אדם לעולם את יריחו" למען יזכרו לדורות את הנס הגדול שהתרחש כאן לפני מאות שנים. והאדם אשר יקום ויבנה את העיר יריחו – "ארור יהיה" הכריז יהושע בן נון מנהיגם של ישראל. ואם ייסד את אבן פינתה-ימות בכורו, וכשיציב דלתותיה-ימות אחרון בניו הזהיר יהושע בן נון. במעמד זה אמרה איזבל לבעלה: נפרסם בין כל יושבי הארץ, כי אין בקללת יהושע והנחת אבן הפינה לעיר חדשה ושיאמינו רק "בבעל" (עבודה זרה) אלוהי אבי. בידיים רועדות אחז חיאל שהוא החתן הטקס בחבל הקשור למנוף, ולקול תרועת ההמונים שהביטו בו הורידו לאיטו את האבן הגדולה, וזאת כדי להכעיס את הבורא היה חיאל בית האלי, שבגאוותו ורשעותו רצה להוכיח שאין ממש בדברי נביאי ה'.

אולם בטרם ניגשו המסובים אל השולחנות העמוסים, ובטרם הגישו אל פיהם את כוסות היין המוזהבות שהובאו מהיכל המלך, נשנע קול נפץ עז בקצה המחנה. אחד ממצבורי האבנים המיועדים לבנין העיר הזדעזע פתאום. כעס רב מלא את לבו של אחאב, על כי הושבתה השמחה בטקס חשוב זה. ואז לחשו למלך אחאב "רק הרוג אחד יש" אמרו עבדי המלך. ובקהל עברה השמועה: "אבירם בנו הבכור של חיאל – מת. ואז קללת יהושע בן נון התקיימה במלואה.

המשך בעמוד הבא

ברכה לשערי רפואה מהרה: לקלודין בת מרימה

ברכה לשערי רפואה מהרה: ליעל בת נעמי

והנה מופיע המלך, וכולם קמים לכבודו, בפנים מביעי צער ניגש אל ידידו ושר אוצרו חיאל ואמר לו: צר לי אחי ורעי על מות בניך. וחיאל מהנהן בראשו, ואיש אינו קוטע עוד את הדממה המעיקה בארמון המלך. בלי איש יבחין כציד הופיע מגלים היושבים בחברת חיאל כי אדם נוסף נמצא בארמון. ודמותו של האיש מעולם אחר, קומתו גבוהה ואצילית, אדרת נביאים מכסה את גופו, מחלפות שערו השחור מכסות את כתפיו, ומשוות לו עדינות ורוך, אולם עיניו נועצות את מבטן כה עמוק בנפש האדם, עד כי אין איש היכול להחזיר לו מבט. מיהו אדם זה? אשר הכול נחרדו מפניו ועל מה בא לכאן? והוא נביא לאלוקי ישראל ושמו "אליהו הנביא". מהרי גלעד בא, ומשכנו תדיר היא בירושלים, בלשכת הגזית. שעל אנשיה- אנשי הסנהדרין הגדולה הוא נמנה. אין איש היודע בברור היכן נולד ומאין בא. וכל הופעתו בעולם עטופה במסתורין אין קץ. "המקום ינחם אתכם" יוצאות ברכות מילים מהנביא אליהו הנביא.

שאלה לי אליך, נביא ה'- נשמע לפתע קול הפונה אל אליהו הנביא, ובתוכו טמון לעג נסתר. היה זה קולו של המלך אחאב ואמר: האם אתן לאיש הזה לסובב את לב כל עבדי לאמונה בה? חשב המלך ואמר: ל"בעל" (עבודה זרה) יעבדו, ואת אלוקי ישראל נשכיח מליבם. הדהדו במוחו דברי השטנה של איזבל אשתו.

ופני שעדיין אינכם שבים אל ה', אף לאחר זאת כל זאת, ואינכם שמים רמזיו אל ליבכם, התגבר קולו של אליהו הנביא והרעיד את לב השומעים- "תראו מעתה את כח נביאיו עושי רצונו.

בגזרתי לא יראו בארצכם מרגע זה טל ומטר, ואולי תבינו, כי גזרת עבדיו יקיים האלוקים. פני הנאספים חפו, ואבל חדש נוסף להם על אבלם, דבריו של נביא זה ידעו העם, מעולם לא שבו ריקם. אל שמיים ריקים מעננים יצא הנביא אליהו ורוח שרבית החלה נושבת בעוז, קורעת לרווחה את עיניהם וליבם של היושבים בהיכל של חיאל.

איזבל המלכה התהלכה בארמונה המפואר חסרת מנוחה, ובבית המלך לא חסר עדיין מזון, אולם הארץ נאנחה מחוס והתפללה לגשם, ובני העם הלכו ונדלדל מאוד. כל יום נוסף שבו מתקיימים דברי אליהו הנביא חשבה איזבל בזעם ואמרה: עלי לתפוש את אליהו הנביא הזה ולהרוג אותו, ואז יבוא הקץ לפרשה זו. ואז איזבל נתנה הוראה לכל חייליה לתפוש את אליהו הנביא וצווחה בקול רם ואמרה: הכפילו את מאמציכם לתפשו בהקדם, ואם לא- מרה תהיה אחריכם, הזהירה אותם איזבל המרשעת. ובמעמקיה של מערה הסתתר אליהו הנביא בצו ה'.

המשך בשבוע הבא

**פרק קדוש זה מיוחד ותפילה לרפואה מהירה
ובזכותו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי
למצליח בראל בן גניה ושלמה**

משה רבנו פרק ח'

פרק אחרון

אבי הנביאים

ומשה רבנו למד תורה מפי הקדוש ברוך הוא. לסוף ארבעים יום וארבעים לילה מסר הקדוש ברוך הוא לידי משה רבנו את שני לוחות העדות שהם לוחות הברית. הלוחות משמשים עדות לברית עולם שכרת הקדוש ברוך הוא עם ישראל, ולשון ועדות להיותם עם סגולה, ובניו אהוביו של הקדוש ברוך הוא. לא היה יופי כיופי הלוחות, הם נחצבו מכסא הכבוד ונצצו בזוהר אבן הספיר, והפיצו אור יקרות רך וענוג. כשמשה פנה לרדת מן השמים, ומה ראו עיניו? כתות כתות של מלאכי חבלה עושים דרכם לחבל, להשמיד, להרוג ולאבד. בהלה אחזה במשה רבנו, עד שכל מה שלמד מפי הגבורה כל דברי התורה, רזיה וסודותיה פרחו מזיכרונו והיו כלא היו. החזיר הקדוש ברוך הוא את זכרונו של משה רבנו לקדמותו, ולא ידע משה רבנו מה מתחולל באותה שעה ממש. מיום שעלה משה רבנו למרום, עסקו ישראל בספירת הימים החולפים. בהתמדה ספרו ישראל: ולפי חשבונם חלפו ועברו להם ארבעים יום וארבעים לילה. אלא שחשבונם של ישראל היה מוטעה. הם החלו בספירה הימים בתאריך ב' בסיוון. אומנם ביום זה עלה משה רבנו השמימה, אך יום זה לא נכלל בחשבון הימים, ועתה המתינו ישראל לשובו של משה בט"ז בתמוז, בעוד שיום בואו המיועד חל ב"ז בו.

עוד מחכים ישראל בקוצר רוח לראות את פני משה רבנו, עשו הערב רב והשטן כאילו יד אחד להחטיא את ישראל. השמים התקדרו בעבים וערפל ירד לעולם, ומרגע לרגע כבדה החשכה שעטפה את ישראל, וכאילו סערה נוראה עומדת לבוא לעולם. והנה מבין הערפילים ומתוך העלטה נראתה מיטתו של משה רבנו שטה בשחקים ובה דיוקנו של משה. "בשורת איוב" קראו הערב רב למראה אותו מעשה שטן, משה רבנו מת ולא ישוב אלינו, וכל העם געו בבכייה. אבלם של עם ישראל היה כבד והם התקשו לעכל את הבשורה המרה.... סוף.

בשבוע הבא בפינת הזהב: מרן בית יוסף רבי יוסף קארו זיע"א

ממדרשי חז"ל

ברכה לשערי תורה ומצוות: לדוד כהן בן שרה

ברכה לזיווג מהרה: לדוד כהן בן אלברט
ותפילתו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי

"שמירת השבת הקדושה"

ומפני זה את שבתותי תשמרו, זו בת יחידה שהיא שמורה אחת לשבתות הרבה. בה תלויים כל שמירתן של עשר ספירות שנקראו שבתות הרבה. ושמרו בני ישראל את השבת זו בת יחידה שהיא שמירה לישראל בכל שבת ושבת. ומי שמחלל אותה אין הוא שמור מהקדוש ברוך הוא. ולא עוד אלא שנאמר בתורה הקדושה: "מוזללה בות יומת". מי שמכניס ברשות שלה שפחה חללה זונה. שרשות שלה הוא תחום שבת. כמו תחום וגבול הים, שנאמר: "שמתי חול גבול לים" ומה הוא? והיה מספר בני ישראל כחול הים, ואין ים אלא תורה. ושבת שקולה "לכל התורה". ומי שמונע סוד העיקר של שתי תורות, כאילו מחזיר העולם לתוהו ובוהו. ואלו שאומרים שאין תורה אלא כפשוטה ואין בה סוד אחר, והם שני פרצופים. הוא ג"ן סדרים שאמר שלמה המלך: במגילת שיר השירים: "גן נעול אחותי כלה". גן נעול בששה ימי השבוע. וכמו כן אמר הנביא יחזקאל: "יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח", ובשבת כדי שלא תהיה כנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם: "לוו עלי ואני פורע" כך אמר הקדוש ברוך הוא לעם ישראל, והוא פתוח לגבי אלו נשמות יתירות.

ובאלו שלא לווים לה ולא מוסיפים לשבתות ולימים טובים היא סתומה להם. ומפני זה המוסיף מוסיפים לו. וזו תוספת נשמה יתירה. והיא תוספת רוח הקדושה. וכל הגורע גורעים לו אותה נשמה יתירה ונשאר עני. ואם הוא חכם מסתלקת ממנו חוכמתו. ואם הוא עשיר בממון מסתלק ממנו ונשאר עני יבש. כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתירה שהוא נשמת כל חי, יום השבת עני והשכינה יבשה. כך נמנע ברכות ממנו. והיא מידה כנגד מידה. וכל מי שמוסיף בשבת. אז וכגינה זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח טובה שלו. ומי הם זרועיה של השכינה למעלה. הן נשמות יתירות שזרועים ממנה, ומשמחים את ישראל למטה מזיו כבודה. ומי שעובר עליה כאילו החזיר העולם לתוהו ובוהו. ענ"ג שבת בהיפוך נג"ע. מי שיש לו ולא מקיים אותו- נהפך לו לנג"ע צרעת.

"זוהר הקדוש"

לעילוי נשמת: יחזקאל בן חביבה ואליהו ז"ל

לעילוי נשמת: גניה יחזקאלי בת צ' חלה ז"ל

לעילוי נשמת: שלמה יחזקאל בן יפה ז"ל

"כבד את אביך ואת אמך" גם לאחר מותם

זו החוברת "יזכור" לתפילה לבית העלמין. ואין צורך

בספר תהילים, סידורים ושאר הספרים. וכולם קוראים לפי הסדר ובלי חיפושים. והכול בחוברת אחת. חוברת התפילה לנפטר/ת כולל: שם המלא ותמונה, תאריך פטירה, גוש חלקה ומקום הקבורה. כמו כן "אלפא ביתא" שמו המלא יצוין בספר תהילים ומשניות לפי האותיות של שם הנפטר/ת, ואותיות נשמה בתהילים, לימוד מהזוהר עם שם הנפטר/ת, קדיש, ואשכבה עם שם המלא של הנפטר/ת. החוברת עם כריכה כרומו צבעונית, ודפים בנייר כרומו בגודל 15 על 22 ס"מ. והיא לכל החיים במשפחה. גם מכתב אישי לנפטר/ת..

וכך יזכר הנפטר/ת כל שנה ולנצח!! בנוסח ספרדי או אשכנזי.

כל ההזמנה נעשית באימייל או בדואר. וכן אפשר לכתוב ולהנציח את כל חיי הנפטר/ת. בחוברת או בספר על ידי סופר סת"ם ירא שמים.

והקדשה בגיליון הקדוש והטהור "זוהר הקדוש"

B.ARYE@NETO.NET.IL להזמנות: טל. 054-4577956

ספר תורה נוסח ספרדי

באמצע כתיבת הספר.. ישירות מסופר סת"ם

"פטום הקטורת" מהודרת

בכתב מהודר של האריז"ל נוסח אשכנזי ובכריכת עור בגודל 17 על 33 ס"מ מהופלת. ישירות מסופר סת"ם

מזוזות מהודרות למהדרין

לכניסת הבית

בגודל 20 על 20 ס"מ ישירות מסופר סת"ם

הגיע ספר המאה !! עכשיו אפשר להציץ לעולמות העליונים בספר המדהים והמרתק ועוצר נשימה !!!

"זוהר האש" ספר הזהב 1

על פי "הזוהר הקדוש" המקורי והאמיתי של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א. בשבעים פרקים ועל סודות הנשמה של העם היהודי הטהור. בכריכה קשה ובו 200 עמודים

בשפה עברית קלה ולקריאה מערנת. ואחד הפרקים מה קורה "כשיהודי מתחתן עם גויה" !!!

